

patent. ergo spū sanctus nō docuit aplos omnia. tunc enim videret eos equalle deo

In oppositum est textus euāgelij p̄ntis. R̄ideo dicitur. q̄ loquēdo vniuersaliter absolute spū sanctus nō docuit apostolos oia. vt argumēta facta pbant. Sed t̄ eos docuisse omnia s̄m quaduplicē intellectu. Primo t̄ spū sanctus docuisse oia. quia nullus p̄t habere intelligentiā de aliquo nisi p̄ spū sanctus. q̄ quantūcumq̄ docet ar homo exterius nisi spū sanctus. interius det intelligentiā frustra laborat. Job. xxxij. Inspiratio altissimi dat intelligentiā. Secundo t̄ docuisse oia. quia oia necessaria ad salutē. ad impugnationem error. et ad gubernationes ecclesie. Tertio t̄ docuisse aplos omnia. dando eis intelligentiā oim que audierūt a c̄bisto. a q̄ audierūt multa que p̄unc nō intellexerūt. Quarto t̄ docuisse oia. quia vt infra sequit̄. Suggestio eis oia. i. rediit ad memoriā omnia que cumq̄ a c̄bisto audierūt. quoz multa obliti erant. nec poterāt memoriē cōmendare. Quō enim euāgelista iohānes post. Itā nos potuim̄ oim verborū c̄bisti que in euāgelio scripsit memoriā habere. nisi spū sanctus ei suggessisset. Ad rōnes in oppositum patet r̄sio ex dictis.

In die sancte trinita

tis euāgelij est. In illo tpe. Erat homo ex p̄bansas x̄. Job. iij. Circa q̄ disputatum est in festo sancte crucis. Et circa ipsam festiuitatē p̄nt̄ bec disputari. Primo vtz sit ponēdus numerus p̄sonaz in diuinis. Secō vtz rōne naturali possit cognosca pluralitas p̄sonaz in diuinis. Tertio vtz hoc nomē deus pluralit̄ p̄dicat̄ in tribus p̄sonis vt dicant̄ tres dii.

De primā sic pro

cedit. Et videt̄ q̄ in diuinis numerus p̄sonarum nō sit ponēdus. Primo sic. Dicit boetius libro de trinitate. Hoc vere vñ est. in q̄ nullus est numerus sed deus est verissime vnus. ergo in eo nō est aliq̄s numerus. Secūdo sic. Dicit Āsto

Soli dicitur filius in q̄to quomodo quilibet vnus est vnus vnus. hinc arguitur in d̄no vnus.

ras. q̄ numerus t̄ quasi nudus mensura diuisionis. s̄m dō nulla est diuisio. ergo nec aliq̄s numerus. Tertio sic. Persona ē rōnalis nature indiuidua substantia. si ergo in diuinis sunt plures p̄sone. sequit̄ q̄ sint plures substantiē q̄ videt̄ hereticū. Quarto sic. Pluralitas p̄prietati absolutaz nō facit distinctionē p̄sonaz. neq̄ in deo neq̄ in nobis. ergo multo minus pluralitas rōnis respectu az facit distinctionē p̄sonaz. q̄ non p̄t dici q̄ faciat distinctionē. neq̄ in deo neq̄ in nobis. ergo multo minus in deo sunt plures p̄sone. In oppositū est illud q̄ dicit̄ beatus. Job. vii. Tres sunt q̄ testimonia dāt in celo. pat̄. vbi. et spū sanctus. Sic arbana sius ait in simbolo. Illa est p̄sona patris alia filij. alia spū sancti. R̄deo dicit̄ sub ista p̄clusionē. q̄ in diuinis s̄m fide catholica est p̄cedens numerus p̄sonaz realit̄ distinctaz. Ista p̄clusio p̄t sic. Distinctio est distinctio. vt discretio ibi est aliq̄s numerus sed diuine p̄sone s̄m distincte ab inueniē. quoniaz alia est p̄sona patris. alia filij. alia spū sancti. ergo in diuinis est numerus p̄sonaz. Ido cuius intelligentiā est norandū p̄tra sanctū thomā. Q̄ sicut rō vnians p̄stitit in diuisione. ita etiā rō numeri vt multitudinis p̄stitit in diuisione vel distinctionē aliqua. vñ ea que inuenimus diuersa simpliciter. dicimus esse multa simpliciter. et que inuenimus diuersa s̄m quōd. dicimus esse multa s̄m quōd. diuisio aut̄ simpliciter attendit vel s̄m eēntiam siue formā. vel s̄m quantitatem siue materiam. Unde ea que differunt s̄m essentiam. dicimus esse multa vt hominem et lapidem. Et similiter duas p̄tes lineaz tam diuise. dicim̄ duas lineas. Diuisio aut̄ s̄m q̄ ē que attendit s̄m p̄prietates rei. sicut dicim̄ boiem albu esse aliu et distinctū a le nigro. Et abbe magus s̄m q̄d in illis in q̄bus attendit diuersitas relationū s̄m rōnem tantū. sic p̄ncip̄ si diceret̄ multiplex s̄m q̄ ē p̄ncip̄ plurū linearum. Secūdo est ignis q̄ in diuinis nō est numerus sed ē p̄ diuisionē eēntie vel quantitatis sed ē numerus quōdā scz numerus relationū nō in existētiā in deo s̄m rōnem tantū. sed

realiter in ipso subsistentū. vñ numerus diuinaz p̄sonaz est medius inter numerū qui est numerus simpliciter. et inter numerū qui est in rōne tantū. Sicut p̄ncipus dicit̄ multiplex s̄m rōnem tantū. Est enim numerus de rōne numeri in numero p̄sonaz q̄ in numero simpliciter. et plusq̄ in numero q̄ est s̄m rōnem tantū. Si aut̄ compem̄ numerum p̄sonaz ad numerum p̄prietatū absolutarū qui est in creaturis habebunt se sicut excedentia et excessa. si enim attendat ratio distinctio inuenit̄ maior distinctio in p̄prietatibus absolutis creaturaz q̄ in diuinis p̄sonis. q̄ color et sapor distinctiūtur s̄m aliud et aliud esse accidentale. sed in diuinis p̄sonis est vnū et idem esse trinum p̄sonarū. Si aut̄ consideret̄ p̄fectio diuinorum sicut numerus p̄sonarum excedit. q̄ relationes in diuinis sunt subsistentes p̄sone. vñ ad numerū relationum sequitur numerus p̄sonarum. non aut̄ ad numerum p̄prietatum in creaturis. quia nō sunt subsistentes sed tantū inherētes. Nunc dicendum ad rōnes in oppositum. Ad primaz r̄ndetur. q̄ boetius loquit̄ de vnitate essentiali. vñ de in essentia nullus numerus cadit sed tantū in p̄sonis qui etiam nō est numerus absolute sed numerus quōdam. Ad secundam r̄ndetur negādo p̄sequētiā. Et ratio est. quia quuis diuisio non sit p̄prie in deo. est tamen ibi p̄sonarū distinctio. que sufficit ad rationem talis numeri qual̄ ponitur in deo. Ad tertiam r̄ndetur negando consequentiā. Et ratio est. quia substantia nō ponitur in distinctione persone s̄m q̄ signat essentiam. sed s̄m q̄ signat substantiam. q̄d patet et hoc q̄ additur indiuidua. ad significandū aut̄ substantiam sic dicim̄ habent̄ greci nomē hypostasis. vñ de sicut nos dicim̄ tres p̄sonas. ita ipsi dicunt tres hypostases. nos autem nō p̄sumimus dicere tres substantiē ne intelligerēt tres essentie p̄pter nois equiuocationem. Ad quartam r̄ndetur negādo p̄sequentiā. Et rō est. q̄ p̄prietates absolute in diuinis vt bonitas et sapientia nō opponunt̄ ad inuicē. vñ nec realiter distinguunt̄. q̄ vnus

ergo eis pueniat subsistere. tñ non sunt plures res subsistere. q̄d est esse plures p̄sonas p̄prietates aut̄ absolute in rebus creatis nō subsistunt licet realiter distinguant̄. vt albedo et dulcedo. sed p̄prietates reatiue in deo et subsistunt et realiter ab inuicē distinguunt̄. vñ pluralitas talium p̄prietatū sufficit ad pluralitatē p̄sonaz in diuinis.

Ad secundam questi

ones sic pcedit. Et videtur q̄ naturali rōne cognosci possit pluralitas p̄sonarum in diuinis. Primo sic. Dicit enim Aristoteles in p̄ncipio celi et mundi. Ider bunc numerum scz ternariū adhibuim̄. nō s̄m p̄sonas magnificare deum vñ eminentem p̄prietatibus eorum que creati sunt. ergo videt̄ q̄ aristoteles i cognitionē trinitatis venit.

Secūdo sic. Dicit Aug. vii. confessio. se legit̄ in libris platonicoz. nō quōd bus verbis. sed hoc idē omnino multis et multiplicibus p̄uadere rōnibus. q̄ in p̄ncipio erat vbum et vbi erat apud deum et deus erat vbus. et b̄mōi que ibi sequunt̄. In quibus vbi distinctio p̄sonarum tradit̄. ergo videtur q̄ p̄bi naturali ratione cognouerunt trinitatem personarum diuinarum.

Tertio sic. dicit glo. Roma. i. Magi pharaonis defecerunt in terro signo. id est in noncia terrie persone. scz spū sancti. et sic ad minus duas personas cognouerūt.

Quarto sic. Dicit Termegistus Āstodinas gignit monadem. et in se suum reflectit arcorem. p̄ quod videt̄ generatio filij et spū sancti p̄cessio inuicem. ergo cognitio diuinarum p̄sonarum potest per rationes naturalem haberi. Quinto sic. Ipsi potuerunt deuenire in cognitionem eorum que in creaturis reuolunt. sed in anima impleta est similitudo trinitatis p̄sonarum. ergo videt̄ q̄ per potentias anime quas p̄bi multū p̄siderauerūt potuerūt in cognitōz trinitatis deuenire. In oppositū est illud ad Āstodinas. si fides est substantia rez speranda. rum. argumentū nō apparentium. sed deū esse trinu et vnu est articulus fidei. ḡ est nō apparet̄ rōni. Item dicit bylarius libro